

ORGANISERING

Hvorfor egen døveidrett?

- Døve har i prinsippet samme muligheter som hørende i idrett. Barrieren er instruksjon, det å ha trenere som kan kommunisere med dem.
- Det er få trenere som kan tegnspråk og på travle treningstimer blir ofte døve stående bakerst i køen, de må se hva de andre gjør og kopiere etter beste evne.
- I noen idretter er det også et handikapp at man ikke hører startskuddet, dommerens fløytesignal eller tilrop fra medspillere og trenere.
- Det er også vanskelig å komme inn i det sosiale, talespråklige miljøet. Den viktige garderobekulturen: Småpratene, tøyset og humoren før og etter treninger og konkurranser er det vanskelig for en döv å få med seg.
- Døve blir ofte stående utenfor i fellesskapets prat. Derfor er det etablert egne idrettslag og konkurranser for døve.

CISS - Comité International des Sports des Sourds
- blir stiftet i Roma i 1924.

Navnet blir i 2001 endret til ICSD - The International Committee of Sports for the Deaf.

Verdensforbund

Internasjonalt blir døveidretten organisert i 1925 og på samme måte som hørende idrett.

Det er et internasjonalt verdensforbund for døve på toppen, som koordinerer Deaflympics og verdensmesterskap.

Deaflympics er døves olympiade og arrangeres hvert fjerde år, annet hvert år sommerleker- og vinterleker.

EDSO - European Deaf Sport Organization - blir opprettet i 1983.

NBDSF - Nordiska-Baltiska Døveidrettsforbund

Europeisk forbund

På samme måte er det et europeisk forbund med egne mesterskap. Et nordisk døveidrettsforbund arrangerer mesterskap og konkurranser i fotball, håndball, volleyball, basketball, futsal og andre idretter.

Det nordiske samarbeidet er etter hvert utvidet til også å omfatte de baltiske landene.

Nordiska-Baltiska Døveidrettsforbund (NBDSF)

Deaflympics

De første **sommerlekene** blir arrangert i 1924 i Paris.

Ved Deaflympics i Brasil i 2022 har Norge sju deltakere i øvelsene: friidrett, orientering, bordtennis, golf og kampsport. Til sammen deltar ca. 4.500 idrettsutøvere fra 100 land.

Vinterlekene blir første gang avholdt i Østerrike i 1949. Oslo er vertskap både i 1953 og 1987, og Norge har historisk vært en stormakt både i skiløypene, hoppbakken, alpint og på skøytebanen.

Ved de siste mesterskapene har Norges deltakelse vært beskjeden, og antall deltakere er redusert slik at de tradisjonsrike vinterlekene står i fare for å bli borte.

For å delta i internasjonal døveidrett, må hørselstapet være større enn 55 desibel på det beste øret. Det er ikke tillatt å bruke høreapparat eller cochlea implantat (CI) under konkurranser. Deltakerne må legge fram godkjent hørselsmåling.

Hvorfor ikke Paralympics?

Paralympics får stor oppmerksomhet fra media.

Deaflympics nesten ingen.

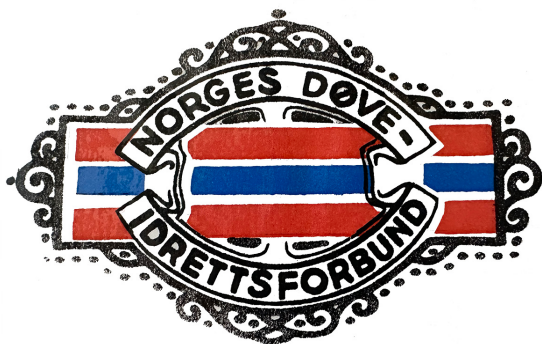
Hvorfor knytter ikke døve seg til Paralympics? spør noen.

Det spesielle ved Deaflympics er kommunikasjonen. Ved et tilpasset «internasjonalt tegnspråk» kan døve på tvers av alle verdensdeler prate med hverandre. Det er også knyttet sterke bånd og følelser til internasjonale konkurranser og sosialt fellesskap.

De aktive sier ofte: «Bare i konkurranser med andre døve kan jeg senke skuldrene og ikke hele tiden bruke krefter på å se hva som gis av informasjon under mesterskap.»

Sommerlekene for døve har også så mange deltakere at det ikke kan innpasses i Paralympics uten at antall døve idrettsutøvere og konkurranser reduseres betydelig. Hvilken framtid Deaflympics har, er vanskelig å spå om.

ORGANISERING

Stiftet 8. aug. 1925

Norges Døve-Idrettsforbund

Norges Døve-Idrettsforbund blir opprettet i 1925 som en fellesorganisasjon for de lokale døveidrettslagene.

Oslo Døves Sportsklubb er det eldste idrettslaget for døve i landet, stiftet i 1892. Senere kommer det idrettslag i Trondheim, Ålesund, Stavanger, Hamar, Vestfold, Porsgrunn, Drammen - og her i Bergen i 1905.

Forbundet blir styrt av døve selv og har fra 1970-tallet heltidsansatt døv organisasjonskonsulent, som motor i organisasjonen. Knut Bjarne Kjode blir den første i stillingen.

I 1998 blir idrettsforbundet «tvangsintegrert» i Norges Funksjonshemmedes Idrettsforbund (NFI), sammen med Handikappidrettsforbundet og Idrettsforbundet for psykisk utviklingshemmede.

Dette mot de fleste døves vilje, fordi det meste nå vil bli underlagt et styre og ansatte uten kunnskap om døves språk, historie og kultur. Stillingen som egen organisasjonskonsulent for døve tas bort.

Det blir en betydelig årsak til at aktiviteten i døveidretten gradvis svekkes. Mindre aktivitet skyldes også nedleggelsen av de statlige døveskolene. Dermed forsvinner blant annet de populære skolemesterskapene i ulike idretter.

I 2007 blir også Norges Funksjonshemmedes Idrettsforbund nedlagt. På idrettstinget, Norges Idrettsforbunds høyeste myndighet, blir det vedtatt at all idrett skal styres av ett felles forbund. For en liten gruppe som døve, blir det enda verre å bli hørt i den store majoriteten.

I dag er døveidretten en del av paraidretten i Norge, og NDI består av et utvalg som er valgt av døveidrettslagene i Norge, deriblant Bergen Døves Idrettsklubb.

Nedleggelsen av døveskolene, liten vilje fra idrettsbevegelsen til å lære tegnspråk og troen på at døve kan gis god nok hørsel til en vellykket inkludering i den hørende idretten, har negativ påvirkning for døveidrettens eksistens.

BERGEN DØVES IDRETTSKLUBB

De Døves Idrætsklub
stiftet 29.10.1905

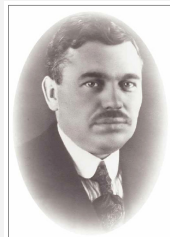

Årene før idrettsklubben blir stiftet, har døveforeningen et gymnastikkparti.

De første fire årene er klubben bare for menn, men ved årsmøtet i 1909 åpnes det med stemmetallene sju mot seks også for kvinnelige medlemmer. De første ti-årene har klubben ca. 20 medlemmer. Første klubbstevne i friidrett arrangeres på Skansemyren idrettsbane i 1907.

Bildet er fra stevnet på Brann Stadion i 1920.

Anders Rendedal er klubbens første styreleder. Han er døv, og i alle år etterpå har det bare vært døve styreledere av idrettsklubben. Anders er født i Balestrand i Sogn i 1874 og mister hørselen ni år gammel etter hjernebetennelse. Han kommer til døveskolen i Bergen og blir utdannet skredder, og starter eget verksted med

flere ansatte. Anders hadde de fleste tillitsverv i idrettsklubben og døveforeningen frem til sin død i 1925.

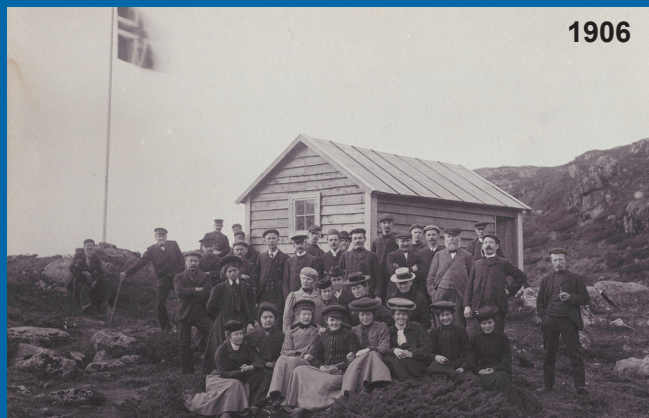
Idrettsklubbens 15 års jubileum i 1915. Bak fra venstre: Egil Vellene, (en svenske?), J. Skodven, Ole Herstad, Sivert Samuelsen, Kristian Grepstad, A. Stokkedal. Midterste rekke, fra venstre: Jakob Hovland, Lars Johannessen, Alfred Sandal, Ansgar Breiteig og Olaf Rogne. Foran fra venstre: Andreas Andersen, Waldemar Dahle og A. Rasmussen.

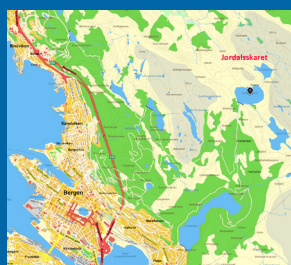
Døves idrettshistorie,
fortalt av Gunnar Hansen

IDRETTSHYTTER

Fjeldglimt 1906

Fra første stund er idrettsklubben opptatt av å få egen hytte på et av byfjellene.

I 1906 blir hytten Fjeldglimt innviet, i Jordalsskaret. Det er en enkel utstillingshytte som blir flyttet fra byens sentrum.

Materialene blir båret til fjells av ivrige medlemmer. Felles dugnad sørger for gjenoppbyggingen.

Arbeidet går fort, litt for fort viser det seg. Alle formaliteter med byggesøknad til kommunen er ikke i orden. Noen år senere må derfor hytten rives.

Solglytt 1910

I 1910 kjøper idrettsklubben ny hytte på Vidden, like ved Langelivann, for 450 kroner. Hytten er atskillig større enn den forrige. Ti år senere selges hytten til Sporveisfunksjonærenes turn- og idrettslag. Den blir revet i 1964.

Solglytt (Døvehytten, Sporveishytten, Huldraborg)

Huldraborg lå syd for Langelivann på kote 498 på brinken ut mot Hardbakkedalen og var derfor meget utsatt for vær og vind.

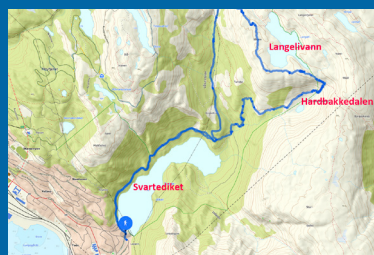
Vi vet ikke hvem som bygget denne hytten, men vi tror at byggeåret er omkring 1905. Det vi vet er at "De Døves Idrettsklubb" fant ut at deres første hytte ved Jordalsskaret – ved Øvre Jordalsskaret – var blitt for liten. I 1909 besluttet klubben derfor å kjøpe en ny og større hytte på Langfjellet (Langfjellet). Dette var en hytte som ble eiet av 8 personer, men da 7 av dem var flyttet fra byen, var den siste villig til å selge. "De Døves Idrettsklubb" kjøpte hytten i 1910 for 450 kroner. Den fikk da navnet Solglytt. Hytten var meget godt besøkt, men den ble snart funnet å være i minste laget.

Det er mulig at "De Døves Idrettsklubb" eiet hytten til 1923. Det året ble den solgt til "Sporveisfunksjonærenes Turn- og Idrettslag" ved "Bergens Sporveisfunksjonærenes Forening" for en sum av 1.500 kroner kontant, som det står i kjøpekontrakten, undertegnet av Halldan J. Hansen som selger på den ene side og Karl Furuskjæg som kjøper for "Sporveisfunksjonærenes Turn- og Idrettslag". Den fikk nå navnet Huldraborg.

Da Døves Idrettsklubb hadde hytten, fikk den på folke- munne navnet Døvehytten og da sporveisfunksjonærene eiet hytten, ble den populært kalt Sporveishytten.

Huldraborg (den gamle Solglytt) omkring 1950 da Ragna og Karl E. Mathisen nylig hadde overtatt den. Foto: Ragna Mathisen.

Faksimile fra boken «Byfjellene - mangfold og hytteliv» av Trygve Hillestad.

Birkhaug 1920

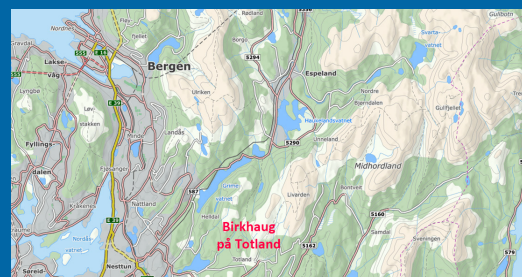

12. juli 1920 er det åpningsfest for klubbens tredje hytte, bygget på Riple ved Totland. Hytten er imponerende stor og flott. Bare tomten koster 800 kroner. Idrettsklubben betaler kr 13.000 for en elementhytte fra Strømmen Trevarefabrikk ved Oslo. I tillegg kommer kostnadene ved å sette opp hytten; murerarbeid og annet. Mye av arbeidet med å ferdigstille hytten blir gjort på dugnad. For å finansiere hytten arrangeres en stor

utlodning som gir inntekt på kr 9.000. Det opp- tas lån i Fana Privatbank på kr 10.000. Et lån som senere blir overført til døveforeningen.

I mer enn 50 år er hytten til stor glede som samlingssted for alle døve i Bergen, uavhengig av om de er medlemmer av idrettsklubben. Blant annet nyttes den mye av elevene ved den videregående skolen (yrkesskolen for døve gutter). Der er skirenn for voksne og barn. Sommerdager med turer i fjell og skog. Konkurranser i terrengløp, marsjkonkurranser fra sentrum til hytten.

Birkhaug har stor positiv betydning for mange enkeltpersoner, familier og idrettslagets aktive i en tid før folk får råd til egne hytter, camping- turer og sydenferier.

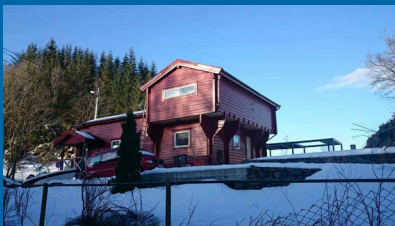
IDRETTSHYTTER

Birkhaug (forts.)

Innvielsen av døvehytta Birkhaug på Totland og 40 års jubileum for Bergens Døveforening sammen med Norske Døves Landsforbunds landsmøtedeltakere som var på utfukt til døvehytten.

Etter hvert blir det mindre besøk til hytten, mindre vilje til å jobbe dugnad med vedlikehold, og driftsutgifter som ikke står i forhold til driftsinntekter. Ved klubbens årsmøte i 1986 stemmer derfor et stort flertall av medlemmene for salg av hytten. Salgssum blir kr 345.000 og kjøper er en privatperson som skal bruke hytten som helårsbolig.

Dette bildet er fotografert i 2015.

Døve på Totland 1922

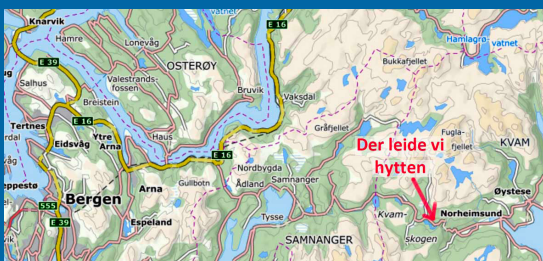

Leie av hytte på Kvamskogen 1991

I 1991 inngår klubben leieavtale om en hytte på Kvamskogen. Det blir betalt kr 40.000 i årlig leie, i tillegg kommer strømutfgifter.

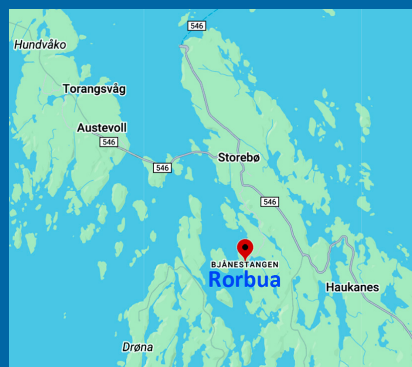
Hytten har 6 sengeplasser, men blir aldri populær, folk bygger sine egne hytter og har fått smaken på utenlandsferier. Etter to år blir derfor leieavtalen avsluttet.

Rorbuen i Austevoll 2008

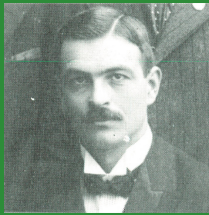

Pengene fra salget av Birkhaug står fortsatt i banken med god rente og i 2008 går idrettsklubben og døvesenteret sammen om å kjøpe en moderne rorbu i Austevoll kommune.

Pris 3 millioner, der idrettsklubben går inn med kr 500.000 og dermed bli eier av 1/6 av investeringen. Heller ikke sjølivets gleder med fiske, bading og vannsport frister mange nok medlemmer til at Rorbuen blir et varig prosjekt. I 2016 blir den solgt.

NOEN IDRETTSPROFILER

Ansgar Breiteig (1886-1963)

Ansgar er den første store stjernen i idrettslaget.

Han oppnår sterke resultater i friidrett og dominerer ved det første klubbmesterskapet på Skansemyren i 1907.

Han får spesialinvitasjon fra sportsklubben i Oslo og imponerer hovedstadens døve slik at de senere betaler hans reise til en internasjonal konkurranse i København.

Der går han til topps i spyd, blir nummer to i lengde og diskos og tar tredjeplass i kule.

Waldemar Dahle (1889-1961)

Waldemar er blant landets beste brytere i lettvektklassene i konkurranse med hørende.

Han vinner flere kretsmesterskap i Bergen og får mange plasseringer i toppen i norgesmesterskap.

Han deltar også i en rekke konkurranser utenlands.

Med sin atletiske kropp er han også blant de beste døve både på ski og i friidrett.

Herman Kjøbstad (1897-1925)

Herman overtar etter Ansgar som stjerne på friidrettsbanen.

I juli 1915 vinner han alle øvelsene i klubbmesterskapet, unntatt diskos.

Når klubben fem år senere arrangerer internasjonalt stevne for døve på Brann stadion med deltakelse fra Danmark, Sverige, Oslo og Trondheim, seirer han i lengde og tresteg, blir nummer tre i kule og er med på Norges vinnerlag i stafett.

Under stevnet høllregner det som det bare kan gjøre i Bergen, lørdagen og søndagen. Mandagen skinner solen fra skyfri himmel og deltakere og publikum drar i samlet tropp til hytten Birkhaug.

Endre Grytnes (1924-2011)

Endre hopper seg første gang inn i døveidrettens historie ved nordisk mesterskap for døve i Stockholm i 1947. Han tar gull både i høyde og stav.

Året etter vinner han nordisk mesterskap i København i lengde og høyde.

Ved Deaflympics 1949 i København kommer han hjem med sølv i lengde og høyde, - og bronse i stav.

Han setter verdensrekorder for døve med 1,78 meter i høyde i 1950 og i stav med 3,50 meter i 1951.

Endre Grytnes
Sommer-OL 1953

I 1951 blir han kretsmester i Bergen i 10-kamp og får rosende omtale i Bergens Tidende.

Ved Deaflympics i 1953 i Brussel tar han tre sølv- og en bronsemedalje.

Stavhopp
uten
madrass
i 1912

Helge Kjølleberg (1928-2008)

Helge er en av landets beste døve svømmere gjennom alle tider, også blant hørende i Bergen, på 1950-tallet.

I sin aktive periode trener og konkurrerer svømmerne i Sydnes sjøbad, flere år før byen får innendørsbasseng.

Ved Deaflympics 1949 i København, klarer han bronse både i 100 meter rygg og 3 x 100 meter medley. I 1951 blir han kretsmester i Bergen i rygg, og i flere år nordisk mester i øvelsen.

Per Sikko (1930-2000)

Per er den suverent beste døve i skidisiplinene hopp og kombinert på 1950-tallet.

Som de fleste døve idrettsutøvere den gang er han allsidig og deltar i fotball og friidrett om sommeren.

Ved Deaflympics 1953 i Oslo oppnår han sølv i skihopp og kombinert.

I Bergen hevder han seg blant de beste hørende utøverne og i 1958 blir han kretsmester i kombinert.

En bedrift han gjentar to år senere.

Per Sikko
nr. 2 i hopp-
renn 1953

NOEN IDRETTSPROFILER

Finn Gjøn (1927-2010)

Finn konkurrer noen år for vår klubb. Han er en allsidig idrettsutøver.

Som vårt medlem er hans beste prestasjoner internasjonalt tre gull i vinter-Deaflympics i Tyskland i 1955: 15 km langrenn, kombinert og stafett.

Som medlem av Oslo Døves Sports-klubb tar han bronse i friidrett på 800 meter ved Deaflympics i Belgia 1953.

Nils Johan Bjørø (1923-2011)

Nils Johan er topp-løper på mellom-distansene på friidrettsbanen.

Andre verdenskrig med forbud mot idrettskonkurranser

og senere sykdom ødelegger mye av hans aktive karriere.

De største merittene oppnår han derfor som friidrettstrener. Han skaper et treningsmiljø på Skansemyren idrettsbane som ingen annen trener har klart verken før eller senere.

Nils er autorisert trener fra Norges Friidrettsforbund, en sjelden godkjenning av døve.

I mange år er han tillitsvalgt både lokalt og sentral i idretten, blant annet som styreleder i Norges Døves Idrettsforbund.

Han opparbeider seg et stort internasjonalt kontaktnett.

Hopp trening i Riplebekken på Totland februar 1940.
Nils Johan Bjørø 17 år gammel, under hopp trening.
3 tilskuere: Fra venstre Kjell Haaland 20 år gammel,
Arthur Jansen 19 år gammel og Sverre Bjørø 20 år g.

Krigsårene 1940-1945

Foto:
Nils J. Bjørø

Hans Lie (1929-2011)

Hans vinner sitt første DM i slalåm i 1951 og sitt siste mesterskap i 1979.

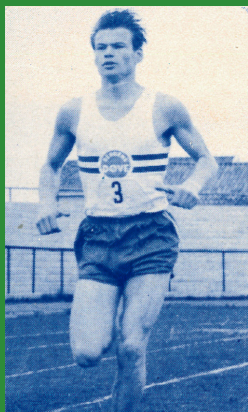
Det er ikke plass til å ramse opp alle døvemesterskapene

og de lokale rennene han vinner, men vi tar med pallplassene i Deaflympics:

1953 Oslo, Norge:	Gull i slalåm, utfor og kombinasjon.
1955 Oberammergau:	Gull i slalåm og kombinasjonen.
1959 Montana, Sveits:	Gull i utfor og kombinasjon, sølv i slalåm.
1963 Åre, Sverige:	Gull i slalåm og storslalåm. Bronse i kombinasjon.

Han deltar i 10 Deaflympics fra 1953 til 1987, fram til han blir 58 år. Hans er i alle år blant de beste alpinistene i Bergen, med flere kretsmesterskap. Som godt voksen er han den beste veteranalpinisten blant hørende i Norge.

DM alpin
Voss 1974

Reidar Brenden (1939-)

Reidar var en av mange idretts-gutter som kom til Bergen for å ta utdanning på yrkesskolen for døve.

Han utmerker seg tidlig som et idrettstalent av de sjeldne.

Langrenn om vinteren og

om sommeren mellomdistanse og langløp på friidrettsbanen. Reidar er ikke bare best blant døve, men også blant hørende.

Han er en hard konkurrent til datidens beste norske løper på 1500 meter, Arne Hammersland.

Reidar setter verdensrekorder for døve både på 1500 meter, 3000 meter, 5000 meter, 3000 meter hinder og 10.000 meter.

Han kroner karrieren med å vinne 1500 meter ved Deaflympics i Helsingfors i 1961.

Ved samme mesterskap tar klubb-kamerat Willy Johansen sølv i spyd.

Brenden vant
EM for døve
i terrengløp
1962

Da Tyskland invaderer Norge i april 1940 innfører Norges Idrettsforbund en nasjonal idrettsboikott i protest. I fem lange år blir det forbudt med organisert idrett og mange aktive får sine beste idretts-år ødelagt.

Tyskerne oppretter et nazistyrte idrettsforbund, men det får nesten ingen tilslutning. Vår klubb følger lojalt boikotten fra Norges Idrettsforbund. Men fem medlemmer av Nasjonal Samling foreslår at vi bryter idrettsboikotten og følger tyskernes oppfordring. Styret i klubben sier klart nei!

Etter krigen blir de fem medlemmene straffet med eksklusjoner fra idrettsklubben i flere år. To av dem flytter fra byen, den ene blir ekskludert av klubben for livstid. De tre som blir i byen må sone utestengelse fra aktiv idrett i tre år, og forbud mot tillitsverv i fem år. Politiet understreker etter krigen at ingen av de tre har vært angivere eller opptrådt aggressivt under krigen.

NOEN IDRETTSPROFILER

Hva med kvinnene?

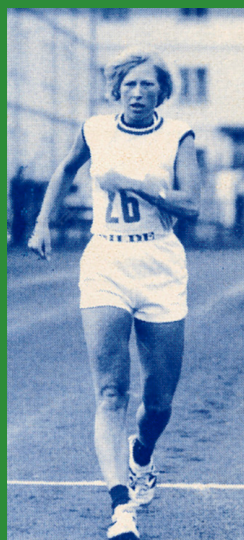
Selv om det i 1909 blir åpnet for kvinner som medlemmer, er det ikke noen aktive kvinner før i 1945. Da vedtar årsmøtet opprettelse av en kvinnegruppe.

To år senere er det ni medlemmer i gruppen. De får til et samarbeid med Turn- og Idrettslaget Viking om felles gymnastikktrening.

De neste årene deltar noen få av dem i klubbmesterskapene i friidrett på Skansemyren.

Kjellaug Rønnestad og Marie Grytnes (Greftegreff) utmerker seg. Marie blir blant annet kretsmeester i diskos.

Vi må helt frem til 1960-tallet før Ingrid Storedale for alvor setter døve kvinner på idrettskartet i Bergen.

Ingrid Storedale (1944-2008)

Ingrid er blant kretsens beste idrettskvinner, om vinteren i langrenn og sommerstid i løp både på bane, maraton, terreng og i fjellløp.

Lesere av bergensavisene kan ikke unngå å legge merke til hennes resultater, alltid som en utmerket ambassadør for Døves Idrettsklubb.

Hun vinner

Deaflympics med gull i langrenn stafett i Adelboden i 1971, sølv i samme øvelse i Meribel 1979 og bronse i Oslo 1987 sammen med et annet klubbmedlem, Kristin Fuglås (Våge).

Om sommeren tar hun blant annet sølv i EM terrengløp i 1983, i Frankrike – og i mange år er hun i teten i Bergen, blant annet som vinner av prestisjeløpet Stoltzekleiven opp i 1980, 1981, 1982 og 1983 – med beste tid: 12 minutter, 49 sekunder.

Harald Håverstad (1956-)

Harald tar opp rven etter Hans Lie i alpint og er blant landets beste døve alpinister på 1970/80-tallet.

Han oppnår sølv i parallell slalåm ved europamesterskapet 1980 i Italia.

Tre år senere - i 1983 - går han helt til topps i slalåm ved Deaflympics i Madonna di Campiglio.

Nasjonalt og lokalt vinner han en rekke konkurranser.

Grunnlaget har han lagt i bakken ved Skådalen døveskole i Oslo.

Thor-Inge Jacobsen (1955-)

Thor-Inge er landets beste døve pistolskytter på 1980-tallet og tar en rekke internasjonale medaljer.

Ved Deaflympics i Christchurch i 1989 topper han resultatene sine med gull i 25 meter standardpistol og sølvmedaljer i silhuett- og grovpistol.

I tillegg deltar han på det norske laget som tar to gull og en bronse i lagkonkurransene.

Thor-Inge er aktiv opptil 2000-tallet som en av landets beste pistol-skyttere.

Gunnar Hansen (1952-)

I 50 år har Gunnar hatt en viktig rolle i idrettsklubben. I sine unge år som aktiv i friidrett, fotball og håndball.

I fotball er han blant de beste, en rask og målfarlig spiss. Han blir belønnet med kamper for landslaget i fotball.

Det er likevel som leder han vil bli husket best.

I klubben har han innehatt alle tillitsverv, mange år som styreleder. Nasjonalt også som styreleder i Norges Døve-Idrettsforbund og andre verv, og med deltakelse i en rekke møter, kongresser og mesterskap internasjonalt.

I 1997 mottar han Bergen kommunes lederstipend på kr 25.000 overrakt av ordfører Ingmar Ljones (bildet).

Vi nevner også at Gunnar Hansen i mange år er trener for jentefotballen i Asane der hans datter spilte.

FRIIDRETT

Vi har nevnt betydningen trener Nils Johan Bjørø har for friidrettens glanstid på 1950-70-tallet. Da er det to ukentlige treninger på Skansemyren. Guttene, for det er bare gutter med, går direkte fra skole og jobb til idrettsbanen ved foten av Fløyfjellet.

Det er årlige klubbmesterskap, DM og internasjonale konkurranser. Vi har presentert Reidar Brenden som den store stjernen i det gode idrettsmiljøet den gang. Men der er flere som utmerker seg. I løpsøvelsene blant annet: Ketil Kvitvær, Erling Eriksen, Hans Erik Tofte, Toralf Ringsø, Lorents Ness og Bjarne Gunnerud.

Ingrid Storedale er enslig representant for kvinnene. Hun er en ener på lengre løp, maraton, terrengløp, fjelløp og hevder seg i toppen både lokalt, nasjonalt og internasjonalt – også blant hørende.

Bergenslaget som vant DM i 4x100 og 1000 m stafett i Stavanger 1973. Fra venstre Geir Olsen, Karsten Ramsvik, Kjetil Kvitvær og Kjell Olav Olsen.

I 1970-årene imponerer Paal Kjellid i løp. På 1980-tallet kom Oddbjørn Vågen og Jon Martin Brauti, også de i løp. Klubben deltar med lag i mange stafetter og får et godt rykte i storsamfunnet.

I stafetter stiller klubben med opptil 10 løpere. Ved DM i 1981 vinner Oddbjørn 100, 200, 400, 800, 4 x 100, stafettene 4 x 100 og 1000 meter, pluss lengde. Mesterskapet går i Bergen og er kombinert med skolemesterskapet, og samler 150 deltakere på Fana stadion.

Bergenslaget som vant 1000 meter stafetten under Døvemesterskapet på Fana Stadion i august 1981, fra venstre: Paal Kjellid, Gunnar Hansen, Jon Martin Brauti og Oddbjørn Vågen.

Neste ener i løpsøvelsene er Pål Erik Fengestad, som tar mange medaljer der. Hans favorittdistance er 800 meter. I 1995 må DM avlyses på grunn av få påmeldte. Året etter er Pål Erik vår eneste og vel også siste representant ved DM. Friidrett er borte fra programmet til døveidretten.

Bergenslaget som ble best under friidretts-DM i Drammen 1946. Foran fra venstre: Kåre Kvalness, Ole Reinemo, Sverre Koppen og Kjell Håland. Bak fra venstre: Olav Haug, Konrad Thunes, Trygve Veddeng, Sverre Bjørø, Olav Vik, Einar Jacobsen og Einar Koppen.

Klubbmesterskap i terrengløp 1947.

Endre Grytnes i lengde under DM i Trondheim 1948.

Reidar Brenden i hekkeløp under DM i Stavanger 1959.

SKIIDRETT

Døvehytten på Totland er et eldorado for skiidretten.

I alle år er det klubbmesterskap både i langrenn og alpint, typiske breddearrangementer der alle kan delta.

Det er også årlige renn for døve barn og for hørende barn av døve. Noen satser i tillegg mer seriøst.

I flere år ble det mange turer til Birkhaug på Totland både for å gå på ski og for sosialt samvær.

I langrenn er Ingrid Storedale en ener også vinterstid. I 1987 får hun selskap av klubbvenninnen Kristin Fuglås på det norske stafettlaget, som tok bronse ved Deaflympics i Oslo.

Kåre Neeraas

Hans Lie

Harald Håverstad

I alpint topper de tre alpinistene Hans Lie og hans elever Harald Håverstad og Kåre Neeraas resultatlistene lokalt i Vestland skikrets og i døveidretten nasjonalt- og internasjonalt i flere ti-år.

Alle tre tidligere elever ved Skådalen døveskole i Oslo. Skådalen hadde egen skibakke, stabile snø-vintre og nærhet til gode alpinbakker. Etter avsluttet skole flytter de hjem til Bergen, men med hyppige treningsturer til Voss, Kvamskogen, Geilo og andre steder.

KAPPGANG

LAGIDRETT

Paal Kjellid passerer her Storetveitvannet på vei til Birkhaug på Totland i «Døvemarsjen» 1979.

Med hytte på Totland kom Døvemarsjen i gang i 1930. Johannes Samuelsen var i mange år primus motor. Han er utdannet dommer fra kappgang-forbundet og er flink til å få med seg andre som funksjonærer. Starten av konkurransen bytter på å være fra Krohnsminde eller Wergeland. Målet er i alle år døvehytten på Totland, en distanse på ca. 15 kilometer. I flere år står marsjen i terminlisten for kretsens kappgjengere. Døve tar turen mer for trim, men de beste går skikkelig fort. Det er vanskelig å sammenligne tidene, for ruten er ikke den samme fra år til år, men vi tar med de beste gjennom historien: Andor Arnesen, Nils Gjerstad, Sverre Johansen, Reidar Brenden og Paal Kjellid. Går du distansen raskere enn en og en halv time, er du i god form.

De første årene er aktiviteten i idrettsklubben mest knyttet til gymnastikk, friluftsliv og det sosiale fellesskapet i hyttene. Senere blir den utvidet til friidrett, kappgang og langrenn. Noen spesialiserer seg i bryting og svømming.

Noen år etter krigen, kommer den store lagidretten fotball på programmet, noen ti-år senere også håndball, volleyball og futsal.

Klubben har også medlemmer som deltar i badminton, orientering og etter 2000 kommer bowling for fullt.

Yrkesskolen for døve gutter har stor betydning for idrettsmiljøet i Bergen. Tilsvarende har nedleggingen av Bjørkåsen statlige videregående skole for døve og hørselshemmede, i 2005, en negativ effekt for rekruttering til idretten.

Lagidretten overtar statusen til friidrett, men ikke uten diskusjon. Flere mener at bare friidrett er den ekte idretten og at fotball vil ødelegge. Døve er en liten gruppe og det er sjelden nok aktive på samme alder til å etablere lag med mange nok spillere, blir det sagt.

Fotballaget får erfare dette, 11 spillere på banen og 4-5 reserver på benken er vanskelig å stille. Døve ungdommer som tar utdanning i byen, flytter ofte etter skole- og lærlingetid. Det er også vanskelig å finne trenere som kan tegnspråk.

Fotball menn

Idrettsklubben oppretter fotballag i 1946. Allerede første år blir det spilt privatkamp i Stavanger Døves Idrettsforening. Vi vinner 4-1.

Dette er et blandet lag fra 1947 som ble rasket sammen til en slags vennskapskamp. Foran fra v.: Lars Strand, Walther Reite og Konrad Thunes. Bak fra venstre: Kåre Kvalness (bare halv), Thorbjørn Johan Sander, Trygve Vedding, Ole Reinemo, Endre Grytnes, Karsten Holmen, Eilif Ohna, Jorulf Hjulstad. Bare noen få av disse var egentlig fotballspillere. Vi hadde lånt fotballdraktene. Kampen ble spilt i Stavanger, og endte 1-1. På den tiden var det bare Oslo som hadde et ordentlig fotballag.

I 1948 er det turnering i Oslo. Hjemmelaget går til topps, med våre gutter på andreplass etterfulgt av lagene fra Stavanger og Trondheim.

Ved Dealympics i København 1949 deltar Norge for første gang med landslag. Spillere fra vår klubb er Thorbjørn Johan Sander og Kjell Haaland. Laget taper 1-4 for Italia.

Klubbens fotballag i 1952. Bak fra venstre Per Sikko, Eilif Ohna, Thorbjørn Johan Sander, Bjarne Jensen, Tor Harper, Arne Olsen, Erling Eriksen og Fridtjof Johnsen. Foran fra venstre: Petter Rønnestad, Kjell Håland og Ola Svare.

Idrettsklubben, med organisasjonsprofilene Thorbjørn Johan og Eilif Ohna i spissen, blir medlem av Norges Fotballforbund i 1952. I sin debutsesong i kretsserien samme år vinner de 2-1 mot Nornen. Laget er gode ambassadører for dødeidretten i kamper mot sterke bergenslag. Året etter vinner laget to kamper, spiller tre uavgjorte og taper ni. I åpningsturneringen i 1954 møter laget et av byens beste lag, Nymark. Det blir knepent tap 0-1 og avisen skrev «godt og heldig forsvarsspill av døve». Innsatsen belønnes av fotballkretsen med «dagens ball» for lagets store fremgang. I 1956 må laget ta pause fra videre kretsseriespill fordi mange spillere flytter fra byen.

Årene 1958 til 1963 er laget tilbake på banen, med dyktige Erling Eriksen som spillende trener.

Når han flytter til Hamar i 1963, er det igjen flere års pause i kretsdelaktelsen.

1970-årene

Laget har Stein Larsen som trener i 1978-1980. Han er hørende, men behersker tegnspråk som ansatt ved den videregående skolen. Han er selv fotballspiller på Bjarg. Sammen med to av de beste spillerne, Gunnar Hansen og Atle Haugan får han med seg skoleelever og andre til trening og kamper, blant annet ivrige Bjørn Røine. Ungguttene blir tatt godt imot av Åge Lauritzen, Arne Nesse og Paal Kjellid. Laget hevder seg bra i kretsserien i Hordaland og har mange spillere på landslaget.

I 1974 vinner klubben det første DM i fotball. På Møhlenpris slår de storebror Oslo Døves Sportsklubb i semifinalen og Trondheim Døves Idrettsklubb i finalen. Å vinne DM betyr enormt for prestisjen, humøret og døvemiljøet i byen.

Døvemestrene i 1974: Bak fra venstre: Thor Lasse Thoresen, Geir Olsen, Harald Håverstad, Torkel Hoff, Gunnar Hansen, Ketil Kvitvør og Bengt Roberts (Fjellaker). Foran fra venstre: Geir Solli, Paal Kjellid, Åge Lauritzen, Karsten Ramsvik, Arne Nesse, Emil Leinebø og Atle Haugan.

Gunnar Hansen blir toppscorer i DM 1974.

Kaptein Atle Haugan.

Ved landslagets deltakelse i nordisk mesterskap i Gøteborg 1977, er det 7 bergensere på laget: Egil Kjellelvold, Paal Kjellid, Gunnar Hansen, Atle Haugan, Egil Allan Marthinussen, Dan Terje Pedersen og Thor Lasse Thoresen.

Fotball-laget i 1977, bak fra venstre: Atle Haugan, Arne Nesse, Harald Håverstad, Dan Terje Pedersen, Egil Allan Marthinussen, Jon Helge Johansen og Gunnar Hansen. Foran fra venstre: Thor Lasse Thoresen, Paal Kjellid, Egil Kjellelvold, Svein Birkeland, Bjørn Røine og Dag Hafstad.

FOTBALL

1980/90-årene

I 1980 spiller landslaget kvalifisering i Tyskland for å komme til sluttspill i Deaflympics. Vårt lag har 6 spillere i troppen: Paal Kjellid, Jon Helge Johansen, Bjørn Røine, Trond Brudevold, Oddbjørn Vågen og Tore Nygård. I 1981 går vi igjen til topps i DM, men har for få spillere til å stille lag i kretserien. De neste årene deltar laget bare i DM og private turneringer. På landslaget spiller fortsatt John Helge Johansen, med selskap av Frode Ristesund og Jan Ivar Hansen. I 1984 er det for første gang landskamp i Bergen, mot England. Det blir tap 0-2.

1986 markerer et bunnår, vi ender på siste plass i DM. De neste årene hevder ikke laget seg i toppen og stemningen er dårlig. Det tas et skippertak og et av midlene er at klubben melder seg inn i bedriftsserien, med tilknytning til Døves Trykkeri. Det gir god kamptrening og et løft på treningen, og enda viktigere: Det gir gull på hjemmebane ved DM i 1993 og Robert Macha går inn på listen over spillere fra Bergen med landskamper.

I 1997, med flere skoleelever på laget, blir det nytt DM-gull i Stavanger. Viktige spillere på laget er Geir Frode Lunden, Gøran Finstad, Tony Machin, Kjetil Skarpeid og Tore Granum.

Fotball-laget fra DM i Bergen 1989. Bak venstre: Johannes Lutro, Paal Kjellid, Harald Håverstad, John Helge Johansen, Svein Børre Hjelme, Torgeir Bratland, Steinar Bekkevold. Foran fra venstre: Frode Ristesund, Edvard Rundhaug, Geir Morten Flatemo, Roy Skaftun, Christer Orningård.

2000 tallet

En ny generasjon spillere med Marius Anda i spissen er klare for å kjempe laget tilbake i toppen av døvefotballen. Det er fortsatt en utfordring å stille med 11 spillere i fotball, derfor er det diskusjon om DM skal bli for 7-lag. Slik blir det for kvinnefotballen, men ikke for menn. Arne Nesse er med som trener for guttene og utdanner seg gjennom fotballkretsens trenerkurs.

I 2006 blir det sølv i DM og Stian Hammersland tas ut til døvelandslaget. Som et innlegg i debatten om utfordringen med 11 spillere på banen, sier idrettsklubbens leder Gunnar Hansen: «Vi må tenke utradisjonelt, kanskje prøve å rekruttere hørende som kan tegnspråk, for eksempel barn av døve foreldre.»

I 2009 må laget låne spillere fra Hamar Døves Idrettslag for å klare å stille lag, sammen tar de sølv. Året etter blir DM avlyst fordi bare Oslo og Trondheim klarer å stille med 11 spillere. I 2011 må vårt lag inngå samarbeid med Stavanger-laget for å klare å stille lag i DM. Vestlandslaget tar sølvmedaljene. Det samme gjentar seg de to neste årene etter. I 2014 innføres 7-fotball også for menn. Men nå er det også vanskelig å rekruttere nok spillere til de kampene. I 2015 skjer det som igjen utløser stor glede i klubben, laget tar gull 18 år etter at vi vant siste DM.

Bergenslaget som ble nr. 3 i DM i fotball på hjemmebane i september 2005: Bak fra venstre: Erlend Skår, William McLaughlin, Hashmutallah, Dag Bøe, Kjetil Skarpeid, Nils Arne Berger, Leif Egil Solberg og Børre Haave. Foran fra venstre: Frank Høgelid, Marius Anda, Jose Oriola, Øyvind Rød, Jon Carlos Anda og Thileepan Parvathithasan. Liggende, keeper Tito Haque.

I flere år deltar herrene i Tysnes Cup, i 2007, 2010 og 2011 vinner de turneringen og skaper god reklame for døveidretten. De neste årene er vi representert på landslaget med Marius Anda, Øyvind Rød – og senere Jonas Vestengen og Biniam Seyoum.

I 2017 er det slutt på klubbens fotballag.

Fotball kvinner

I 1997 starter klubben fotball-trening for kvinner. Cecilie Gudmundsen er en av pådriverne og de første trenerne er Tony Machin og Matthias Runarsson. Det spilles mange privatkamper. I 2003 deltar laget i Stavanger ved det første DM for kvinner. Året etter er Cecilie Gudmundsen og Karen Molland på landslaget. Plasseringene de neste årene er en rekke andre- og tredjeplasser.

Laget som deltar i DM i Bergen 2005. Bak fra venstre: Birthe Schieldrop Dyrhaug, Lill Beate Ulstein, Karen Hiim Molland, Svanhild Haugen, Christine Homb Hegerstrøm og Stian Hammersland. Foran fra venstre: Cecilie Gudmundsen, Aida Cavcic, Nina Hammersland og Tonje Aga Rykkje. Liggende: Marit Klokkeide.

Fire spillere er aktive på landslaget: Karen Molland, Cecilie Gudmundsen, Birte Schieldrop og Line Åsan. Ved Deaflympics i Taiwan 2009 gir Hordaland Idrettskrets hver spiller et reisestipend på kr 6.250. Norges Fotballforbund yter ingen støtte til landslagene, hverken til menn eller kvinner. Det er derfor kostbart for den enkelte å spille kamper for Norge.

I 2008 er det for få spillere til å stille lag i DM og det blir et problem de kommende årene, også for andre klubber. I 2013 er det bare klubbene i Oslo og Trondheim som klarer å stille lag i DM. Fra 2014 inngår vår klubb et samarbeid om felles lag med Stavanger Døves Idrettsklubb. I 2018 er det heller ikke nok rekruttering til det felles Vestlandslaget.

FUTSAL

Futsal menn

Futsalkamper for døve dukker første gang opp i 1989. Bergen deltar med lag i en internasjonal turnering i Stavanger og tar 6. plass av de 8 lagene.

I 1991 arrangeres det første DM i futsal, i Oslo. Hjemmelaget går til topps og vi får 4. plass av 9 lag. Roy Skaftun kåres til beste spiller i mesterskapet.

Året etter er Bergen vertskap for mesterskapet og spiller seg frem til finalen, men taper for Oslo.

Futsal blir fort den mest populære idretten for døve. Det er bare fem spillere på banen samtidig og spillere kan byttes ut og inn med de som sitter på benken. Kampene spilles på håndballbaner i idrettshaller, og det blir høy temperatur både på banen og på de fullsatte tribunen.

I 1993 vinner vår klubb den første DM-tittelen. Noen år etter, er Robert Macha på landslaget. Antall lag i futsal øker fort slik at det på slutten av 90-talet er lag både i Oslo, Bergen, Trondheim, Stavanger, Vestfold, Hamar, Ålesund og Ål. Flere klubber stiller med både to og tre lag i DM. Vårt førstelag tar de neste årene sølv- eller bronsemedaljer.

Marius Anda.

Vinnerlaget i 2003: Bak fra venstre: Geir Frode Lunden, Gøran Finstad, Geir Johannesen, Remy Valvik, Stian Hammersland. Foran fra venstre: Marius Anda, Frode Holgersen og Tony Machin.

Endelig, i 2003, går vårt lag igjen til topps i DM på hjemmebane med 200 tilskuere på tribunen! Våre gutter vinner semifinalen mot Oslo. I finalen seirer vi mot Stavanger etter skåringer av Gøran Finstad og Marius Anda. Marius representerer en ny, ung generasjon spillere som markerer seg sterkt det neste tiåret med Arne Nesse som lagleder. Både Marius, Øyvind Rød, og Frank Høgelid får kamper for landslaget.

Fra Haukelandshallen februar 2003.

I 2010 går herrelaget igjen til topps i DM med finaleresultat 2-1 mot Trondheim. Laget deltar også i en turnering i Nederland og blir nr. 10 av 23 lag. Samme år er det EM i Sveits, der Marius Anda er med i den norske troppen.

I 2016 er vi verter for mesterskapet som samler 16 herrelag og rekordstort publikum. Til felles- middagen lørdag kveld benker 300 personer seg rundt bordene.

De neste årene går rekrutteringen til den siste lagidretten for døve i Bergen gradvis nedover. Vi sliter med å få nok spillere på laget. Vi deltar i DM, men dårlig treningsgrunnlag skaper ikke gode resultater. Det smaker derfor godt at vi i 2017 går til topps i en turnering mot gode bergenslag, der Guttorm Edmann Jørgensen blir kåret til turneringens beste spiller.

I 2020 og 2021 tar laget bronse i DM. Så er det slutt på futsal-eventyret.

Futsal-laget i 2020. Bergen ble nr. 3 i DM. Bak fra venstre: Abdiqani Ahmed, Ziaul (Tito) Haque, Biniam Seyoum, Oscar Gerritsen og Guttorm Jørgensen. Foran fra venstre: Emil Empacher fra Danmark, Soran Alyar, Øyvind Rød og Marius Anda.

Futsal kvinner

I 2002 er Cecilie Gudmundsen og Karen Molland på landslaget, de deltar i EM i Sveits. Bergen må de fleste årene finne seg i plassering bak jentene i Trondheim og Oslo, men lager kjempesensasjon i 2008 ved å vinne mesterskapet mot storfavorittene fra Trondheim på trøndernes hjemmebane.

Laget som vant gull er, foran fra venstre: Katrine Søyland, Sigrid Hjørungnes, Lena Mei Kalvenes Anda og Nina Hammersland. Bak fra venstre: Stian Hammersland (trener), Kaja Holt, Cecilie Gudmundsen og Gry Thøger-Andresen.

I 2010 har vi ikke nok spillere til å delta i DM, men Ane Serine Dimmen og Henriette Tuft deltar på det norske landslaget som spiller EM i Sveits. De neste årene bidrar klubben i tillegg med disse spillerne på landslaget: Berit Johnstad, Beate Gokstad Eng, Nina Hammersland og Marie Cecilie Gaustad.

DM i futsal for damer: Bergen ble nr. 2 i 2009, nr. 3 i 2011 og 2012. I 2017 har vi så få spillere at vi de neste årene må slå oss sammen med Stavanger Døves Idrettsklubb. Det er en god løsning for laget går helt til topps i DM. I 2022 er det bare påmeldt to lag til DM.

HÅNDBALL

Håndball

Etter noen privatkamper mot håndball-herrene i Oslo og Århus, starter idrettsklubben trening i 1975. Klubben melder seg inn i Norges Håndballforbund året etter og deltar for første gang i seriespill i Bergen. De vinner to av kampene i 6. divisjon. Bjørn Røine er lagleder i flere år. I 1977 tar døvblitte Helge Herland, tidligere Sandviken-spiller og trener, oppgaven som spillende trener. Hans kontrakt med klubben er enkel: «Dere lærer meg tegnspråk, jeg lærer dere håndball.» Det gir raskt opprykk til 5. divisjon. Et klart bevis på hva som er mulig å få til om spillere og trener snakker samme språk.

Laget klarer seg bra i seriespill i årene framover. I tillegg vinner de DM både i 1981, 1982, 1983 og 1984. Spillerne markerer seg sterkt på landslaget som blant annet tar gull i nordisk mesterskap, bronse to ganger i EM og 5.plass i Deaflympics i Köln 1981. Våre spillere på laget er Egil Allan Marthinussen, Jon Martin Brauti, Svein Birkeland, Emil Leinebø, Arvid Støyva, Dag Hafstad og Helge Herland.

På bildet ser vi laget som sikrer opprykk til 5. divisjon i 1979: Bak fra venstre: Asle Karlsen, Paal Kjellid, Jon Martin Brauti, Tore Nygård, Dag Hafstad og lagleder Bjørn Røine. Foran fra venstre: Jon Stokvik, Helge Herland, Arvid Støyva og Egil Allan Marthinussen. (Ikke med på bildet: Svein Birkeland og Thor Lasse Thoresen).

Svein Birkeland i ferd med å skyte.

Når Helge flytter til Ål i 1980, slutter han på laget som spiller i kretsserien, men fortsetter å spille for klubben ved døvemesterskap og andre turneringer mot døve lag i inn- og utland.

Hans rolle er overtatt av nyinnflyttede Matthias Runarsson, en av verdens beste døve håndballspillere, fra håndball-øyen Island.

Nye gutter på laget er blant andre Geir Morten Flatebø, Håkon Osland, Edvard Rundhaug og Odd Hermansen, som alle spiller seg inn på landslaget. Det ble nye DM i 1986, 1987, 1989, 1990, 1992 og 1993.

Bergenspublikumet følger trofast med og heier på håndballaget.

Det beste av mange gode mesterlag på 1990-tallet, sier trener Herland. Bak fra venstre: Paal Kjellid, Svein Birkeland, Matthias Runarsson, Emil Leinebø og Helge Herland. Foran fra venstre: Oddbjørn Vågen, Dag Hafstad, Håkon Osland, Arvid Støyva, lagleder Frode Bjånesøy, og foran: målvakt Egil Allan Martinussen.

Bergen blir nr. 3 i håndball-DM i Oslo 1994. Bak fra venstre: Dag Hafstad, Geir Morten Flatebø, Odd Hermansen, Øystein Adnanes og Paal Kjellid. Foran fra venstre: Arvid Støyva, Håkon Osland, Edvard Rundhaug, Emil Leinebø og Kåre Neeraas.

I 1994 er storhetstiden i håndball forbi. Laget melder seg ut av håndballkretsen og fortsetter noen år med deltakelse i bedriftshåndballserien. Året etter er det bare Stavanger Døves Idrettsklubb og vårt lag som klarer å stille lag i DM. I 1996 klarer heller ikke vi å stille lag i DM og mesterskapene er blitt historie.

Volleyball 1980/90-tallet

Kvinnelag i volleyball kom i gang i 1983. Det er elever ved Bjørkåsen videregående skole som vil spille og det første året får de nytte godt av den erfarne treneren Ilija Ivanov, døv flyktning fra Bulgaria. Første året vinner de en vennskapskamp mot Stavanger Døves Idrettslag. I 1984 blir laget nummer 3 av 4 i DM. Samme år deltar laget for første gang i seriespill i Bergen, der vi taper alle kampene, men ikke motet. I 1986 tar de sin første serie-seier mot Stord, og framover blir det gradvis bedre. Birthe Lundeland tas ut til landslaget. Året etter er Kristin Fuglås og Line Skaar også med på laget.

Volleyball 1989. Bak fra venstre: Line Skaar, Ann Kristin Fiksdal, Jakob Nyborg-Christensen (hørende trener fra Tertnes), Siw Anita Kvarving, Kristin Fuglås og Annette Numme. Foran fra venstre: Monica Lone Johansen, Britt Rekdal Olausen, Monica Sandal Lundahl, Tove Karin Fløysand og Vibeke Olsen.

Volleyball-laget som vinner DM i 1992: Bak fra venstre Line Skaar, Ragna Huse, Vivian Wilhelmsen, Monica Lone og Anette Mortensen. Foran fra venstre: Kate Traasdahl, Evelyn Paulsen, Monica Nilsen, Tove Karin Fløysand – og foran lagleder Kristin Fuglås.

I DM blir det oftest tredje-plasser etter lagene fra Oslo og Stavanger, men foran Trondheim. Jentene fortsetter å trene og deltar i kretsserien, hele tiden med framgang. I 1992 krones innsatsen med seier i DM, foran de fire andre klubbene. Året etter vinner laget sin 6. divisjonsavdeling og rykker opp til 5. divisjon i kretsserien. En stor prestasjon! Tre spillere er aktive på landslaget ved Deaflympics 1993 i Bulgaria: Kate Traasdahl, Ragna Huse og Monica Lone. Så skjer det som ofte skjer i lagidrett, noen flytter fra byen og andre legger opp. Fra 1994 går det nedover med laget og i 1996 er det slutt. For moro skyld fortsetter noen i bedriftsserien med mixlag, tre menn og tre kvinner på hvert lag.

Bowling

Bowlinggruppen blir etablert i 1988. Det er Dag Hafstad som tar initiativet og får med seg flere som har vært aktive i andre idretter tidligere. De første årene er det bare trening. Så melder klubben seg inn i bedriftsserien. De begynner i 4. divisjon, men vinner alle kampene og fire år senere er de i 1. divisjon. På 2000-tallet melder de overgang fra bedriftskretsen til Norges Bowlingforbund (NBF). Dette for å møte hardere konkurranse og få mulighet til å delta i DM, der det er krav om spillerlisens fra NBF.

Spillere som var med i starten for 40 år siden er fortsatt med. I tillegg til Dag er det Asle Karsen, Harald Håverstad, Egil Johansen, Kåre Neeraas og så er Tor Einar Slettebakk kommet med.

Asle Karsen og Egil Johansen.

Noen år våger også kvinnene seg ut på bowlingparketten. Vi nevner Ann Kristin Fiksdal, Rita Lone, Hilde Hassum – men det blir mest en gutteklubb. Spillerne deltar i seriespill i Hordaland og rykker også der opp til de øverste divisjonene. De er aktive i årlige DM og i seriespill med andre døveidrettslag i Oslo, Trondheim, Stavanger, Drammen og Grenland. Dessuten deltar guttene i en rekke private turneringer i inn- og utland, med sterke resultater.

Dag når lengst. Han deltar på landslaget og er aktiv både ved nordisk-baltiske mesterskap og Deaflympics 2009 i Taiwan, og i Tyrkia i 2013.

Det beste bevis på kvaliteten oppnår Dag i 2014 da han klarer 300 poeng, altså å slå ned alle de 10 kjele- ne tolv ganger på rad. For den bragden får han Norges Bowlingforbunds medalje.

De siste årene har klubben vunnet flere gullmedaljer i DM i double. I 2018 med paret Dag og Harald, i 2020: Asle og Harald, i 2021 og 2023: Asle og Tor Einar.

I 2024: Asle og Kåre. I sesongen 2024 vinner klubben ligaserien for døve. Klubben er fortsatt aktiv med ukentlige treninger, selv om konkurransedeltakelsen er trappet litt ned.

Dag Hafstad.

TYSNES CUP 2015

Størst deltagelse i forbindelse med Tysnes Cup hadde vi i 2015. Da deltok vi med 3 «døvelag», derav et jentelag. Det ble jentene som vant, og de vant med store sifre i alle kampene!

Tysnes Cup 3.-5. juli 2015

Fredag 3. juli 2015:

Deafboys1 - Flyktingane 2-1
Gullfiskene - Deafgirls 4-6

Lørdag 4. juli 2015:

Deafboys1 - Barn av regnbuen 2-2
«Samma som i fjor» - Deafgirls 1-7
Deafboys1 - Flamengo Stars 1-5
Deafgirls - Klovner i kamp 6-3
Deafgirls - Girl Power 9-0
Deafboys1 - SFG 6-0

Gammen - Deafboys2 1-1

Noldus IL - Deafboys2 1-1

Søndag 5. juli 2015:

Gruppen «Sårbeinte menn»
Kvartfinale: Deafboys2 - Siverts-
haaland FC (motstanderen trakk seg,
så vi gikk videre til semifinalen)

Semifinale:

Deafboys2 - Kristoffer United 1-4

Gruppen «Lettbeinte menn»:

Deafboys1 - Boca Juniors 0-2

**Deafgirls VANT
jenteseserien, uslåelig!**

Seiersifrene: 6-4, 7-1, 9-0, 6-3 !!!

Foto: Rune Anda, 04.07.2015.

BOWLING-BRAGD i 2014

2014: Dag Hafstad slo ned alle de 10 kjeglene 12 ganger på rad!

17. februar 2014

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	TOT.
HARALD	16	35	14	51	70	79	109	135	154	163	456
KARE	27	47	66	75	84	93	113	131	139	147	470
DAG	30	60	90	120	150	180	210	240	270	300	730

Game TOT. 610 | TOT. Pin fall 1656 | TOT. Hdcp. 0 | TOT. Bonus 0 | TOT. Points 1656

3. divisjon - 13 - Kampdato: 17.02.2014

HEIMELAG:	Serie 1	Serie 2	Serie 3	Serie 4	SUM	Snitt
Vestkanten3						
Kristian Sjøstrøm Utåker (21484)	143	220	139	143	645	161,2
Ørjan Andersen (26040)	177	93	171	169	610	152,5
Chris Hansen (26041)	128	161	135	168	592	148,0
SUM	448	474	445	480	1847	153,9

BORTELAG:	Serie 1	Serie 2	Serie 3	Serie 4	SUM	Snitt
Døve						
Dag Hafstad (14472)	226	204	300	243	973	243,2
Harald Håverstad (14530)	112	181	163	159	615	153,8
Kåre Neeraas (25878)	142	181	147	182	652	163,0
SUM	480	566	610	584	2240	186,7

I 2014 var han en av tyve nordmenn som klarte det.
For den bragden fikk han Norges Bowlingsforbunds medalje

Orientering

Ved det første DM i orientering i 1981 vinner Arvid Støyva, og følger opp med nytt mesterskap året etter på hjemmebane. Han har en allsidig idrettsbakgrunn med friidrett, fotball og håndball. Han kommer fra Breimsbygda Idrettslag i Nordfjord.

Det er hyggelig å lese på deres nettsider at de rangerer Arvid som en av sine beste idrettsutøvere gjennom tidene. I mange år er han den store stjernen i orientering blant døve, med flere internasjonale deltakelser – men også som ivrig konkurrent til hørende løpere lokalt.

Orienteringsidretten rekrutterer ikke mange døve, men i 2019 dukker Dag Bøe opp mellom trærne. Han var i flere år aktiv i fotball- og futsallagene. Nå melder han seg på i en rekrutteringsgruppe for orientering i Varegg. Som treningsglad ungdom har han god kondisjon, men kartlesing er en ny disiplin.

Det tar år før man blir en god kartleser. Dag blir kontaktet av idrettsforbundet, som ville satse på ham i internasjonale konkurranser. Derfor debutterer han allerede i 2021 i EM i Litauen. Det gir verdifull erfaring og det blir flere internasjonale mesterskap. Ved Deaflympics i Brasil året etter, får han 9. plass i sprint, 17. plass i mellomdistanse og 4. plass i sprint stafett sammen med Johanne Viken Flaten. Dag er i 2024 fortsatt aktiv.

BADMINTON

Badminton

Hunstad skole begynner med badminton tidlig på 2000-tallet. Det arrangeres også skolemesterskap i Bergen der badminton inngår i programmet. To av elevene: Lill-Beate Ulstein og Lena Mei Kalvenes Anda trives så godt med idretten at de melder seg inn i vår klubb og i Bergen Badmintonklubb.

I 2006 deltar de i en internasjonal turnering i Wien (bildet).

De vinner doubleklassen og møter hverandre i finalen i single. Lill-Beate vinner den, hun er 16 år og Lena Mei tre år yngre.

Lill-Beate satser videre og hevder seg helt i toppen blant juniorspillere i Norge og internasjonalt blant døve.

Noen år senere fører Lill-Beates yngre søster, Hege-Malene Ulstein, familieæraen videre. Hun er bare 16 år da hun deltar i VM for døve i Korea i 2011 og to år senere i Deaflympics i Bulgaria. Hun oppnår en rekke plasseringer blant landets beste spillere, både i single og double.

Hun flytter til Oslo for studier og blir medlem av Bygdøy Badmintonklubb.

Lena Mei Kalvenes Anda og Lill-Beate Ulstein i Wien.

Undervannsrugby

Ingen stor idrett i Norge eller blant døve. Men Alireza Seyed Emami Nejad er aktiv i Bergens Studentenes Idrettslag – Boblen, et av landets beste lag. Alireza blir en klar forsterkning av laget og en populær medspiller. Han kommer fra Iran, og deltar på deres landslag ved Deaflympics i København i 1997 og i Roma i 2001. Til Norge kommer han året etter og til Bergen i 2007. Han blir en berikelse for vår klubb både som styremedlem, aktiv tillitsvalgt og en som alltid stiller opp for fellesskapet.

BARNEIDRETT

Barneidrett

Først på 1990-tallet får Bergen igjen barneskole for døve og blir inkludert i skolemesterskapene. Det er stor variasjon i idrettsgrener; friidrett, alpint, langrenn, svømming, fotball, bordtennis, volleyball, futsal og badminton. Det er opptil 150 deltakere ved treffene og i Bergen er det et godt samarbeid mellom idrettsklubben, Hunstad skole og Hordaland foreldre- og helseforbundsrelaterte barn blant annet om reise, opphold og økonomi.

Bergensguttelag deltar i Norway Cup i 1997. Bak til venstre: Geir Kristiansen (trener), Dag Bøe, Sindre Rimmereid, Frank Høgelid, Michael Haukeland, Rune Anda (frivillig medhjelper), Trude Lillegjære, Anine Sigurdsson og Robert Macha. Foran fra venstre: Ola Færden, Remy Kaper, Øyvind Rød, Are Libnau, Marius Anda og Joakim Røine.

I flere år har idrettsklubben trening for barn i gymnastikksalen på Hunstad skole. Det er jenter 15-års- og volleyball som deltar i serie, - og i flere år deltar vi med guttelag i Norway Cup. Når skolene for døve blir nedlagt, blir skolemesterskapene borte og det samme med felles trening.

I årene etterpå blir tilbudet til barn og unge mer prosjektorganisert. Turer til badeland, bowlingtreff, skihelger på Voss og liknende. Det også, ofte i samarbeid med foreldre-laget.

DEN NYE TID

Trude Raad, 1990

Trude markerer begynnelsen på en ny generasjon døve idrettsutøvere. Hun vokser opp i Breim, men er også knyttet til skolen for hørselshemmede i Bergen. Hun kommer tidlig inn i idrettsmiljøet i Gloppen Friidrettslag, der det er et sterkt treningsmiljø for slegge, diskos og kule. Hun er best i sin årsklasse helt fra junioralder og har tre gullmedaljer i Norgesmesterskap for hørende seniorer i sleggekast. I tillegg har hun flere medaljer i diskos og kule.

I døveidretten vinner hun en rekke medaljer i EM og VM. I 2008 blir hun kåret til verdens beste kvinnelige døve idrettsutøver, uansett idrett. I Deaflympics 2009 i Taiwan tar hun gull i slegge og diskos. I 2013 tar hun et nytt gull i slegge og fire år senere gjentar hun bragden med rekordkastet 66,35 meter.

TRIM

I 1980-årene har idrettsklubben tilbud om trim for godt voksne i gymnastikksalen på Møhlenpris skole, som den gangen har egen gruppe av hørselshemmede elever. Når Hunstad skole endelig blir åpnet, flytter trimmen dit. Der har de både gymnastikksal og svømmebasseng.

Nedleggingen av skolen i 2014 betyr derfor også mye for idrettslaget, som så på det som «sin skole».

I tillegg har det vært tilrettelagt trimtilbud. I årene med døvehytten på Totland var dette samlingsstedet for barn, voksne og eldre. Senere blir det mer prosjektbasert med fjellturer sommer og vinter. I tre år blir det gjennomført populære trimhelger på Stord med mellom 100 til 150 deltakere.

FRAMTIDEN

Man kan høre «bra» i et rom med god akustikk, men i en idrettshall eller på en fotballbane er det mye støy og særdeles vanskelig å oppfatte instruksjon og meldinger. I de fleste idretter, i hvert fall kontaktidretter, kan man heller ikke bruke høreapparat eller CI.

Noen hørselshemmede mister også den viktige garderobekulturen med småprat, fleip og humor. Det er kanskje på tide å gjøre en undersøkelse av hvor mange hørselshemmede som er aktive i idretten?

Tobias Allers-Hansen, 2003

Tobias er født døv, men ved hjelp av CI fungerer han som hørselshemmet. Han er medlem av Gneist idrettslag og har 800 meter bane som sin favoritt-distanse, men løper også 400, 1500 og 3000 meter.

Tobias blir oppdaget av døveidretten i 2019 gjennom sine sterke resultater som junior. Samme år deltar han i EM for seniorer i Tyskland. Ved Deaflympics 2021 i Brasil kvalifiserer han seg til finalen på 800 meter.

I 2023 vinner han både 800- og 1500 meter ved EM i Polen. 2024 blir ødelagt på grunn av skade, men nå satser han for fullt på Deaflympics 2025 i Japan. Han har verdensrekord på en mile og 3000 meter.

Hans personlige rekorder pr. 2024 er:

400 meter	52.60
800 meter	1.56.78
1500 meter	4.00.66
3000 meter	8.37.62

Deaflympics - sommer

1924 Paris, Frankrike
1928 Amsterdam, Nederland
1931 Nürnberg, Tyskland
1935 London, England
1939 Stockholm, Sverige
1949 København, Danmark
1953 Brussel, Belgia
1957 Milano, Italia
1961 Helsingfors, Finland
1965 Washington DC, USA
1969 Beograd, Jugoslavia (Serbia)
1973 Malmö, Sverige
1977 Bucuresti, Romania
1981 Köln, Tyskland
1985 Los Angeles, USA
1989 Christchurch, New Zealand
1993 Sofia, Bulgaria
1997 København, Danmark
2001 Roma, Italia
2005 Melbourne, Australia
2009 Taipei, Taiwan
2013 Sofia, Bulgaria
2017 Samsun, Tyrkia
2022 Caxias do Sul, Brasil
2025 Tokyo, Japan

Deaflympics - vinter

1949 Seefeld, Østerrike
1953 Oslo, Norge
1955 Oberammergau, Tyskland
1959 Montana, Sveits
1963 Åre, Sverige
1967 Berchtesgaden, Tyskland
1971 Adelboden, Sveits
1975 Lake Placid, USA
1979 Meribel, Frankrike
1983 Madonna di Campiglio, Italia
1987 Oslo, Norge
1991 Banff, Canada
1995 Ylläs, Finland
1999 Davos, Sveits
2003 Sundsvall, Sverige
2007 Salt Lake, USA
2015 Khanty-Mansiysk, Russland
2019 Valtellina, Italia
2023 Erzurum, Tyrkia

Noen norske friidrettsresultater gjennom tidene

100 meter:

1915: 13,2 Herman Kjøbstad, Bergen Døves Idrettsklubb
1951: 11,9 Endre Grytnes, Bergen Døves Idrettsklubb
1966: 11,2 Bjarne Gunnerud, Drammen Døves Sportsklubb
1965: 11,9 Hans Erik Tofte, Bergen Døves Idrettsklubb
1980: 12,0 Jon Martin Brauti, Bergen Døves Idrettsklubb

200 meter:

1960: 24,4 Lorents Ness, Bergen Døves Idrettsklubb
1966: 23,4 Bjarne Gunnerud, Drammen Døves Sportsklubb

400 meter:

1968: 53,50 Paal Kjellid, Bergen Døves Idrettsklubb
1983: 51,97 Oddbjørn Vågen, Stavanger Døves Idrettsforening
2023: 52,60 Tobias Allers-Hansen, Gneist

800 meter:

1959: 1.58.20 Reidar Brenden, Bergen Døves Idrettsklubb
1985: 1.53.85 Oddbjørn Vågen, Stavanger Døves Idrettsforening
2023: 1.56.78 Tobias Allers-Hansen, Gneist

1500 meter:

1959: 3.59.00 Reidar Brenden, Bergen Døves Idrettsklubb.
1986: 3.56.58 Oddbjørn Vågen, Stavanger Døves Idrettsforening
2023: 4.00.66 Tobias Allers-Hansen, Gneist

3000 meter:

1961: 8.34,0 Reidar Brenden, Bergen Døves Idrettsklubb
2023: 8.37.8 Tobias Allers-Hansen, Gneist

5000 meter:

1969: 14.49,2 Reidar Brenden, Oslo Døves Sportsklubb

10.000 meter:

1921: 33,54,6 Josef Ankile, Trondheim Døves Idrettslag
Ble Norgesmester på distansen i 1921.
1961: 31.39,6 Reidar Brenden, Bergen Døves Idrettsklubb

En engelsk mil:

1985: 4.20,76 Oddbjørn Vågen, Stavanger Døves Idrettsforening

110 meter hekk:

1951: 17,7 Endre Grytnes, Bergen Døves Idrettsklubb
1961: 16,4 Arnulf Pedersen, Stavanger Døves Idrettsforening

400 meter hekk:

1958: 57,3 Arnulf Pedersen, Stavanger Døves Idrettsforening

Høyde:

1950: 1,78 Endre Grytnes, Bergen Døves Idrettsklubb
1965: 1,88 Bjarne Gunnerud, Oslo Døves Sportsklubb

Lengde:

1952: 6,52 Endre Grytnes, Bergen Døves Idrettsklubb
1965: 6,62 Bjarne Gunnerud, Oslo Døves Sportsklubb

Tresteg:

1951: 13,31 Endre Grytnes, Bergen Døves Idrettsklubb
1961: 13,49 Walter Pedersen, Trondheim Døves Idrettslag

Stav:

1951: 3,50 Endre Grytnes, Bergen Døves Idrettsklubb
1993: 4,78 Ole Theodor Sponberg, Oslo Døves Sportsklubb

Kule:

1983: 13.23 Tor Hammerborg, Oslo Døves Sportsklubb

Diskos:

1983: 41,30 Tor Hammerborg, Oslo Døves Sportsklubb

Spyd:

1961: 57,76 Willy Johansen, Bergen Døves Idrettsklubb
1990: 69,00 John Solem, Trondheim Døves Idrettslag

Slegge:

1972: 56,96 Olaf Garberg, Trondheim Døves Idrettslag

Personlige rekorder for Trude Raad, Gloppen Friidrettsklubb:

Kule, 13,29 – Diskos 49,90 – Slegge 66,35.

Hun sluttet som aktiv i 2019.

FRIIDRETTS-SERIEN 1957-1962

I 1950/60-årene var det populært for lagene å konkurrere om de beste friidrettsresultatene. Konkurransene ble gjennomført på hvert sted med autoriserte dommere

og resultater ble sendt til forbundet. Som vi ser i tabellene under deltok mange i konkurransene. De 20 beste resultatene fra hvert lag ble tatt med. Serien startet

11. oktober og ble avsluttet 10. oktober året etter. Bergen Døves Idrettsklubb var beste lag 6 år på rad, mye takket være resultatene til Reidar Brenden og trener Nils Bjørø.

1957

1958

1959

1960

1961

1962

1. Døves Idrettsklubb, Bergen
1. Finn Gjøn 1500 m 4.10,8 733
2. Reidar Brenden 1500 m 4.14,0 690
3. Reidar Brenden 3000 m 9.14,6 654
4. Harry Jørgensen 100 m 11,9 623
5. Erling Eriksen 100 m 11,9 623
6. Olaf Garberg høyde 1,66 615
7. Jarle Lid 100 m 12,1 572
8. Per Hasklun 100 m 12,1 572
9. Erling Eriksen lengde 6,17 567
10. B. Tammerbakke 100 m 12,2 548
11. Walter Pedersen tresteg 12,21 542
12. Bj. Tammerbakke tresteg 12,20 541
13. Willy Johansen høyde 1,58 536
14. Olav Espedal høyde 1,58 536
15. Olav Espedal h.u/t. 2,66 522
16. Erling Eriksen 200 m 24,8 516
17. Erling Eriksen 400 m 55,3 515
18. Bj. Tammerbakke høyde 1,58 509
19. Walter Pedersen 100 m 12,4 503
20. Olav Espedal h.u/t. 1,35 501
Sum 11.406

1. Døves Idrettsklubb, Bergen
1. Reidar Brenden 3000 m 8.42,0 843
2. Reidar Brenden 5000 m 15.35,2 739
3. Reidar Brenden 3000 m 9.14,6 654
4. R. Brenden 1500 m hinder 4.37,6 711
5. Reidar Brenden 800 m 2.02,5 628
6. Olav Espedal h. u/t. 1,42 605
7. Walter Pedersen tresteg 12,68 601
8. Jarle Lid 100 m 12,0 597
9. Erling Eriksen lengde 6,22 567
10. Bj. Tammerbakke tresteg 12,35 559
11. Johnny Olsen høyde 1,60 555
12. Erling Eriksen 100 m 12,2 548
13. Willy Johansen spyd 50,99 546
14. Kjell Fiskergård l. u/t. 2,89 543
15. Walter Pedersen lengde 6,12 542
16. Harry Jørgensen 100 m 12,3 525
17. Erling Eriksen tresteg 12,07 525
18. Bj. Tammerbakke høyde 1,56 518
19. Jarle Lid høyde 1,56 518
20. Kjell Fiskergård lengde 5,99 510
Sum 11.916

1. Døves Idrettsklubb, Bergen
1. Reidar Brenden 1500 m 3.59,0 921
2. Reidar Brenden 3000 m 8.42,0 873
3. Reidar Brenden 5000 m 15.08,2 849
4. Reidar Brenden 5000 m 15.23,8 784
5. Reidar Brenden 800 m 1.58,2 748
6. Olav Espedal h. u/t. 1,45 653
7. Erling Eriksen 100 m 11,8 650
8. Harry Jørgensen 100 m 11,9 623
9. Willy Johansen spyd 54,35 617
10. Jarle Lid 100 m 12,0 597
11. T. Christiansen tresteg 12,49 577
12. Reidar Brenden 400 m 34,1 574
13. K. Fiskergård h. u/t. 1,40 574
14. K. Fiskergård l. u/t. 2,93 571
15. Erling Eriksen tresteg 12,44 570
16. Harry Jørgensen 100 m 12,3 553
17. Lorents Ness 1500 m 4.25,4 553
18. Erling Eriksen lengde 6,15 550
19. Kjell Fiskergård lengde 6,11 540
20. Bj. Tammerbakke tresteg 12,18 538
Sum 12.874

1. Døves Idrettsklubb, Bergen
1. Reidar Brenden 3000 m 8.34,0 940
2. Reidar Brenden 3000 m 8.42,0 873
3. Reidar Brenden 5000 m 14.55,6 906
4. R. Brenden 3000 m hinder 9.33,4 831
5. R. Brenden 10.000 m 32.24,2 783
6. Reidar Brenden 800 m 1.59,4 712
7. Kjell Fiskergård h.u/t. 1,48 704
8. Kjell Fiskergård l.u/t. 3,02 634
9. Willy Johansen spyd 54,65 615
10. Erling Eriksen 100 m 12,0 597
11. Lorents Ness 400 m 53,8 594
12. Olav Espedal h.u/t. 1,40 574
13. Lorents Ness 100 m 12,1 572
14. Erling Eriksen 100 m 12,1 572
15. Kjell Fiskergård tresteg 12,43 569
16. Lorents Ness 200 m 24,4 562
17. Kjell Fiskergård lengde 6,16 552
18. Harry Jørgensen 200 m 24,5 550
19. Bj. Tammerbakke tresteg 12,27 549
20. Lorents Ness 800 m 2.06,3 537
Sum 13.158

1. Døves Idrettsklubb, Bergen
1. Reidar Brenden 3000 m 8.34,0 940
2. Reidar Brenden 3000 m 8.42,0 873
3. Reidar Brenden 5000 m 14.55,6 906
4. Reidar Brenden 1500 m 4.00,2 900
5. Reidar Brenden 10.000 m 31.39,6 874
6. Reidar Brenden 1 eng. mil 4.37,8 666
7. Willy Johansen spyd 57,76 683
8. Kjell Fiskergård h.u/t. 1,46 670
9. Harry Jørgensen 100 m 11,8 650
10. Svein Tammerbakke h.u/t. 1,42 605
11. Lorents Ness 400 m 53,8 594
12. Kjell Fiskergård tresteg 12,68 601
13. Harry Jørgensen 200 m 24,3 574
14. Lorents Ness 100 m 12,1 572
15. Kjell Fiskergård lengde 6,22 567
16. Erling Eriksen 100 m 12,3 525
17. Kjell Fiskergård høyde 1,60 555
18. Bj. Tammerbakke tresteg 12,31 554
19. Kjell Fiskergård 100 m 12,3 525
20. Erling Eriksen 100 m 12,3 525
Sum 13.493

1. Døves Idrettsklubb, Bergen
1. Reidar Brenden 3000 m 8.47,4 834
2. R. Brenden 3000 m hinder 9.37,4 803
3. Reidar Brenden 1500 m 4.06,2 800
4. Reidar Brenden 10.000 m 32.27,8 777
5. Reidar Brenden 5000 m 15.26,6 773
6. Reidar Brenden 1 eng. mil 4.37,8 666
7. Kjell Fiskergård h.u/t. 1,45 653
8. Bjarne Gunnerud høyde 1,65 605
9. Kjell Fiskergård l.u/t. 2,96 592
10. Willy Johansen spyd 53,12 588
11. Svein Tammerbakke h.u/t. 1,40 574
12. Bjarne Tammerbakke tresteg 12,41 566
13. Toralf Ringø h.u/t. 1,37 519
14. Lorents Ness 100 m 12,3 525
15. Bjarne Tammerbakke h.u/t. 1,35 501
16. Svein Tammerbakke kule 11,01 500
16. Toralf Ringø 400 m 35,6 500
18. Bjarne Gunnerud 200 m 25,0 494
19. Bjarne Tammerbakke 100 m 12,5 482
20. Toralf Ringø 100 m 12,5 482
Sum 12.244